

Ryktet smittar

Monolog av
PC Jersild

Sedan drygt 25 år har PC Jersild i debattartiklar, pjäser, noveller och romaner i sann Gunnar Inghe-anda kritiserat, men också med konstruktiva förslag diskuterat ofullkomligheter och skevheter i samtiden. Hans engagemang har fokuserat de utstötta och de vardagsmiljöer de sökt överleva i.

Under senare år har han ibland funnit det naturligt och verkningsfullt att låta tankarna uttryckas från scenen. Den monolog som han nu skrivit framförs av Ernst-Hugo Järegård och spelas på arbetsplatser ute i landet.

PC Jersild är läkare och var tidigare verksam som lärare i socialmedicin vid Karolinska Institutet. Sedan flera år författare på heltid.

In som jättebaby, jollar, joddlar och suger på en stor obscen napp. Ser sig runt förvånad, växlar i olika känslolägen som ett osäkert spädbarn, tycks leta efter någon – får plötsligt syn på någon han tror sig känna igen, skiner upp och ropar:

– Mamm ...

Han hejdar sig och börjar i stället söka efter någon annan. Tror sig åter se ett bekant ansikte och ropar:

– Papp ...

Vänder besviken ryggen åt publiken. Man ser på ryggen att han gråter. Tar så nappen ur munnen, sträcker ut den snett bakåt mot publiken utan att vända sig om. Snurrar så runt igen och kastar sig över nappen som han suger häftigt och innerligt på medan han storögt tittar på publiken. Fixerar åter någon, går mot denna, tar plötsligt ut den stora nappen:

– Vill du smaka?

Drar indignerat tillbaka nappen:

– Min napp är den enda i hela världen som tycker om mig. Jag skulle förstås gärna ha flera som tycker om mig. Inte nappar bara, eller nallar utan sådana som ni. Riktiga människor.

Lägger demonstrativt ifrån sig nappen på något väl synligt ställe. Går några steg från nappen, vänder sig om och kontrollerar att den ligger kvar. Tittar sig strängt omkring:

– Varför tycker ni inte om mig?? Jag vet att ni inte tycker om mig. Den som älskar mig räcker upp handen! Se där! En ... två ... Jaså, nej ... Ni gör mig besviken. Man brukar faktiskt tycka om mig i varje fall lite, lite grann alldeles i början innan ni vet vem jag är. Ja som man tycker om alla bebisar eller kattungar eller hundvalpar. Vi är ju så näpna. Så försvarslösa ... Jag bits! *Visar bissingen.* Jo min-sann, jag har en i underkäken också. *Gräver i käften för att visa – upptäcker plötsligt att någon ur publiken verkar vara ute efter nappen. Tar ett språng mot nappen och rycker den åt sig. Ge fan i min napp!* Jag såg att du tänkte. Varför kan jag inte få ha min napp? Varför skall den brännas upp? Så snuskig är den väl inte ... *Suger vållustigt på nappen – tar så ut den och lägger den i från sig på samma ställe som förut. Sneclar misstänksamt om det är någon som tänker knycka den.*

– I går var det en som ville adoptera mig efter föreställningen. Det är sant. När det var slut, när de hade applåderat som pliktskyldigast och jag gick ut där bakom scenen för att gömma mig som jag brukar göra när jag skäms riktigt för att jag märker att ingen tycker om mig. Ja då var det en tant som kom in där bakom. Jag hörde hur hon frågade vaktmästaren:

”Han måste väl ha någon som ser efter honom?”

”Vem tror damen vill se efter en sån som han”, sa vaktmästaren.

”Jag tänkte jag kunde adoptera honom”, sade damen.

”Han??” sade vaktmästaren, ”har damen inte sett föreställningen?”

– Det visade sig att hon hörde dåligt. Hon hade bara sett mig, inte hört vad jag sagt. När vaktmästaren berättade hur det låg till, ja om min bakgrund

så försvann hon ju direkt. Som dom brukar göra . . . Som ni strax också kommer att göra!

– Tycker ni inte att det är något konstigt med mitt utseende? *Låtsas få svar.* Herrn där borta tycker jag är fet . . . och damen?? Just det: visst är det konstigt med en bebis som är i målbrottet. Inte bara konstigt . . . Usch, äckligt. Tänk vad en sån liten krabat skulle kunna tänkas ta sig till och krypa in i i ett obehägnat ögonblick . . . Tänker damen på samma sak som jag? Okey – häng med in i logen då! Inte det? Vad var det jag sa: ingen älskar mig!

– Jag är bebis för att jag inte har något val. Mynigheterna har nämligen inte kunnat bestämma sig för vad man skall ta sig till med mig. Min mamma, för jag måste väl ha haft en mamma, hon stack så fort det var klart. Färdigkrystat. Och pappa, för jag måste väl ha haft en pappa . . . Nej han hade ju dragit sig ur tidigare. När jag var född fick jag ligga i ett särskilt rum alldeles för mig själv. De kom förstås in och gav mig mat i en nappflaska men de hade så mycket på sig, masker och mössor och gummihandskar, så det var svårt att känna igen någon särskild. Utom på lukten. Det lärde jag mig: det fanns Syster Söt som luktade karamell och Syster Talk som luktade gummi och Syster Kaffe och Syster Rök och Syster Läppstift – och så lilla Syster Deodorant. *Låtsas att någon åter är på väg att sno nappen. Ställer sig snabbt framför nappen och pekar indignerat på någon. Du där . . . ! Bannar vederbörande med pekfinger, tar så nappen och suger vållustigt på den. Tar ut den, lägger den ifrån sig.*

– En natt – jag hade väl varit där på sjukhuset bortåt en två år vid det laget – klängde jag mig ur spjålsängen, stod och balanserade . . . och så drådsade jag på ändan rätt ner i golvet. Nej det gjorde inte så ont som man tror. Inte när man hamnar på en välpackad blöja. *Kavar runt och visar sin välpackade bak.* Väl nere på golvet började jag krypa mot den där blå nattlampan som sitter alldeles intill dörren . . . Det var en väldigt tung dörr. Men jag fick i alla fall upp den. Och så kröp jag ut i korridoren. Där fanns inte en käft. Bara en lång tom korridor med några grå dörrar, fönster med kaktusar och lysrör i taket. Jag började känna mig ensam. Jag gnällde litet. *Gnyr övergivet.* Men ingen hörde mig. Så jag började längta tillbaka till sängen igen. Min

säng är min borg. *Pekar på nappen.* Och: var var min napp?! Kvar. Där. Inne. I. Sängen.

– Men jag fick inte upp dörren ditin. Att skjuta upp den hade gått – men hur drar man upp en dörr när man inte når upp till handtaget? Jag försökte resa mig upp . . . det var ett sådant där glänsande metallhandtag som ser ut som en rockhängare. Och pekar snett uppåt. Då fick jag plötsligt syn på ett gult anslag som satt på dörren. Jag kunde bara en bokstav på den tiden. Gissa vilken?! Alldeles rätt, lilla fröken i gröna koftan . . . *A. Gestikulerar ett A i luften.* Och jag kunde bara en siffra, någon? Rätt, ETT. Och gissa om jag hade en vansinnig tur: första bokstaven var just A. Och första siffran var – någon? ETT. Men inte nog med det. På plakaten stod två bokstäver till som jag visserligen hade sett men inte visste vad de stod för. *Visar D och S i luften.* Och sedan hade någon klottrat dit – *Lägger armarna i kors under hakan* – två korslagda benknötar och däröver en döskalle, så att skylten såg ut som en sjörövarflagga. Jag blev nyfiken. Jag tog sats och kastade mig upp i luften . . .

– Då gick larmet och en röd lampa ovanför dörren började blinka häftigt. Jag satt där på min blöjbak och glodde. Det dröjde inte tio sekunder förrän en vårdare och en syster kom rusande och brottade ner mig. Sedan kånkade de in mig på salen och la mig i spjålsängen. De stod där och flåsade över mig så att munskydden sögs in över tänderna. Men de hade glömt stänga av larmet. I nästa stund kom ytterligare tre personer inrusande, tvärstannade när de såg att allt var under kontroll och undrade ilsket vad in i helv . . .

”Allt under kontroll!” sade vårdaren som brottat ner mig.

”Varför gick larmet”, undrade de som kommit inrusande.

Då sade vårdaren lugnande:

”Nej det var bara AIDS-ungen som stack ut i korridoren.”

Går litet disträ bort till nappen, tittar på den som han inte kände igen den och stoppar den i fickan.

– Som de något så när klyftiga av er här i salongen möjligen begriper hade det inte stått A ETT på skylten, utan A, I följt av D, S.

Förvandlar sig från baby till strikt föreläsare –

föreläser:

– AIDS är en förut okänd sjukdom som upptäcktes i Amerika för knappt tio år sedan. AIDS är en virussjukdom. Alla som får i sig AIDS-virus – eller HIV som det också kallas – blir inte sjuka. Man kan bära på virus många år, ja kanske hela livet utan några som helst symtom. Men den som bär på virus kan smitta andra. En del av virusbärarna får så småningom det vi i dagligt tal kallar AIDS, vilket är en långdragen och tyvärr så vitt man vet förr eller senare dödlig sjukdom. Det finns ingen bot mot AIDS och inget effektivt vaccin. AIDS smittar bara vid direkt blodkontakt. Sådan kontakt kan uppkomma vid samlag mellan man och kvinna eller mellan personer av samma kön. Narkomaner som använder samma spruta kan också sprida smittan. Innan man visste så mycket om AIDS hände det att man fick smittan genom vanlig blodtransfusion. Viruset kan också överföras från den gravida kvinnan till fostret. För vanligt folk är den viktigaste skyddsåtgärden att använda . . . *Tar upp en bunt kondom ur fickan . . . kondom. Jonglerar litet med kondomen, "smäller" med ett. Blåser i stället upp ett annat kondom och låter det fara ut över publiken.*

Vädjar. Låter jag inte som en riktig föreläsare? Jag skulle inget hellre vilja vara än en kunnig, saklig, respekterad föreläsare . . . Men hur skulle jag kunna få ett sånt jobb? Med min bakgrund? Med mina meriter? Vem vill ta mig i hand och hälsa mig välkommen? *Sträcker ut handen – drar tillbaka den.* Jag, AIDS-smittad redan i moderlivet . . . ? Var är min napp?! Har ingen jä. . . *Upptäcker att han har den i fickan, tar upp den, suger några tag och lägger den sedan på bordet.*

– Var var vi? Jo jag hade just för första gången rymt ur min spjäsäng och smitit ut i korridoren. I fortsättningen satt det alltid en tant eller någon farbror i rummet hos mig dygnet runt. Ja dom satt fyra timmar i stöten. Det var bara jag som var där dygnet runt. Jag lärde känna många människor genom åren. De flesta riktigt hyggliga. En tant lärde mig sticka. *Visar med fingrarna.* Damen kanske vill fortsätta . . . ? Nähej. Då kanske damen kan hjälpa mej med en annan sak: Vet damen möjligen vad "Nu har ungen bajsat ner sig igen" heter på swahili? Nehej. Då tar vi det på finska? Nehej. Varför

jag frågar är att det var rätt många icke-svenskar som passade mej nämligen. Andra som vaktade mig var svenska medborgare med prilliga idéer. En ville att jag skulle göra bot för mitt syndiga leverne. Hon ansåg att alla AIDS-smittade var skyldiga till sin egen olycka, en så kallas "självförvållad" sjukdom. Mån om att alltid vara till lags, svarade jag:

"Ja tant, jag levde ett dåligt liv de där nio månaderna jag bodde i min mammas mage. Jag hade inget regelbundet arbete. Jag sov halva dagarna. Jag var helt enkelt slö, slapp och tärande och utan några som helst kulturella intressen."

Vad trodde hon? Att det var full fart hela nätterna där uppe? Att jag bjöd upp kompisar, så kallade sämre element, för att sitta uppe hos oss och skråla halva nätterna? Fast om jag gjort det skulle jag aldrig ha kallat dem "element", jag skulle ha kallat dem kamrater. För i så fall var de ju mina polare . . . Nej det är bara en dröm. Så dumt ha kamrater hemma när man ligger i mammas . . . Ursäkta mig. Det gick litet snett där. Det är inte så lätt att komma rätt i detaljerna när man aldrig har haft några kamrater . . .

– Skämt å sido så tillbringade jag mina första år på olika barnsjukhus och epidemisjukhus och liknande institutioner. Ett par gånger var jag i fosterhem. En reservmamma och reservpappa var ganska schyssta och gav mej jämt presenter men det var ändå som ett avstånd mellan oss. När jag ville krypa upp i knäet på dem ursäktade de sig genast med att det var något som måste göras, vattna blommorna eller städa garaget. Det blev faktiskt en smula pinsamt med tiden. De fick allt svårare att hitta på förevändningar att slippa ha mig klängande och dräglande. Så jag tyckte synd om dem och begärde mig tillbaka till sjukhuset. Till Syster Mjäll och Syster Sur och Syster Sömnig och lilla Syster Deodorant. Där fick jag sedan en egen lärare. Man tyckte väl det var på tiden att jag lärde mig litet flera bokstäver än de fyra jag redan kunde: A, I, D, S. Man kommer ju inte så långt med det. *Stavar på fingrarna:* AIDS, DISA, ISAD, SIDA . . . SIDA? Jo det finns faktiskt de som hävdar att AIDS kommer från Afrika. Att det skulle vara nån slags voodoo-hämnd för att vi vita behandlar dem så dåligt.

– Skämt åsido fick de för sig att jag borde gå i en

vanlig skola för att jag inte skulle bli en sån där som känner mig utanför. Jag var oerhört förväntansfull och jag förberedde mig grundligt. Jag hade ju inte mycket annat att göra än att sitta på mitt rum, läsa böcker, glo på video, eller lägga patients – om den som vaktade mig inte hade något emot kortspel; det fanns såna som inte ansåg att jag skulle syssla med sånt.

– Så fick jag börja i en riktigt skola. Jag var tio år och hade läst allt. Jag blev genast bäst i klassen men jag förstod ju inte riktigt hur man skulle bete sig. Ja lektionerna var ju inget problem. Fröken tyckte jag var helt OK så länge jag inte kom för nära eller hostade utan att hålla för munnen eller skvätte för mycket saliv när jag drog ut nappen. Men det gick inte bra med de så kallade kamratrelationerna. När jag hade alla rätt på en provräkning vart jag ju oerhört glad. Jag ropade högt och tjoade och kutade runt och höll upp pappret och berättade det för alla. Det väckte så kallat ont blod. De andra kallade mej för plugghäst – men det brydde jag mig inte så mycket om, varför skulle jag det? Jag var ju van vid långt värre saker. Vet någon i salongen till exempel vad rövknullande horunge heter på ... skånska?? Ingen? Känner herrskapet inte sitt eget land? Alla på en gång, säj efter mej: Röööv ... *Får inget gensvar*. Äh, det ska fan försöka sjunga allsång med svenskar!

– När jag var tolv år blev jag våldsamt förälskad i en flicka som gick ett par klasser under mig. Jag följde efter henne på hemvägen och så. Det var rätt besvärligt för de kom ju och hämtade mig till sjukhuset varje dag så att jag "inte skulle komma bort på vägen". Så jag fick hitta på allt möjligt, att jag skulle ha extra gymnastik och liknande. Hon hette Lisa och hon såg ut som ... ja vad ska jag säga? Om jag säger att hon var den finaste lilla tjej i hela världen så får det räcka med det. Man vill ju undvika överdrifter. Vi sågs nästan varje dag och en gång när vi egentligen hade lov talade jag inte om att vi hade ledigt utan blev skjutsad till plugget i vanlig ordning. Jag var hemma hos Lisa hela den där dagen. Vi gjorde inget särskilt, vi satt i var sitt hörn och läste Kalle Anka och sen bakade vi bullar. Eller bakade och bakade. Hon tog ut några kanelbullar ur frysen och satte i ugnen. Men det var papper runt

som vi glömde ta bort och ja så glömde vi bullarna i ugnen. Ja och sen så började det ryka utav bara ... och så kom grannfrun och frågade:

"Vad har ni för er då barn? Leker ni doktor?"

"Nej", svarade Lisa, "vi bakar kanelbullar."

"Vet ni inte att det kan ta eld i köksfläkten?" sa grannfrun.

Och så ringde hon till Lisas mamma och berättade och då kom hon hem och undrade vem jag var. Och då berättade jag det. Det visade sig inte vara någon nyhet. De hade haft en massa föräldramöten innan det blev klart att jag skulle få gå i den där skolan "på försök". Men Lisas mor var en mycket tolerant människa. Hon lovade att inte berätta för någon att jag varit där och bakat bullar om jag lovade att aldrig någonsin mer visa mig tillsammans med hennes dotter. Så det var inte så jag åkte ur skolan. Det var i stället en gymnastiklärare som inte tyckte att jag skulle ha samma omklädnadsrum, ja för att inte, ja ... Om ni fattar!! Alltså underförstått att jag var någon slags minderårig Dracula som kunde gömma mig i ett av klädskåpen – *Flaxar* – och plötsligt flyga ut och våldta dem allihop, gossar som flickor som gossar!

– Så jag begärde tillbaka min lärare på sjukhuset där jag kände mina löss på lukten: Syster Stomatol och Syster Svett och Syster Skumbad och lilla Syster ... Stekflott.

– När jag var femton snodde jag min första bil. Jag hade tänkt jag skulle köra till Köpenhamn. Jag hade läst i tidningen att man genom en opinionsundersökning kommit fram till att danskarna är jordens lyckligaste människor. Men ja det var lite halt den där dagen ... *Sjunger*: "Mormors lilla kråka skulle ut och åka. Än slank hon hit, än slank hon dit. Och än slank hon ner i diket!". Hur skulle jag nu komma till det lyckliga Danmark? Så här kanske: *Sjunger*. "Vi hade inga segel, vi hissade en särk. Men vi hurra för vår resa när vi kom till Köpenhamn!" Drömmar, drömmar, intet annat än drömmar ... Inte kom jag iväg! Men en sak hade jag lärt mej: om jag skulle få någon som helst frihet och respekt så fick jag ta mig den själv. Jag är ju inte så stor och stark ... men jag är rätt listig. Var överlever man om man är efterlyst? En efterlyst smittbärare gömmer sig bland andra efterlysta smittbärare.

Inte av någon slags solidaritet. Varför skulle det finnas solidaritet i den undre världen när det inte finns någon i den övre?

— Skämt åsido så köpte jag in mig i kvartar och andra skumrasktillhåll. Var jag fick pengar ifrån? Tja vad gör den som inte är så stor och stark. *Knackar sig i huvudet*. Just det. Jag blev konsult åt de andra. De andra kriminella så kallade elementen som ingen falsk kamratskap i världen skulle få mig att kalla polare. De var i allmänhet fulla, dumma eller påtända. Så konkurrensen för en konsult i brottsfrågor var inte störande besvärande. Det var jag som kom på hur man lurar en bankomat med hjälp av en vanlig garderobsbricka. Det var bara början. Min verkligt givande innovation var när jag upptäckte hur man lurar postgirots dator att . . . Nej jag vågar inte gå in på det. Det kan ju finnas lättleda och så kallade instabila karaktärer här i salongen.

— Hur som helst steg jag i graderna. Man kan säga att jag blev den mest framgångsrika konsulten i undre världen. Det var ju inte i första rummet skatteplanering. Mina kunder hade i allmänhet ingen skattsedel. Det handlade mera om att göra svarta pengar vita, vilket fordrar att man kan tänka många led framåt som en god schackspelare. För den som varit med ett tag är det inte så svårt. Man börjar med totovinster och dylikt. Ja, och vips är man inne på Stockholmsbörsen. Sedan snurrar det ju. Eller som Raffe så träffande har sagt: För att kulan ska bli riktigt rund måste den pumpas full med luft . . . Nehej, där överskattade jag visst min publik.

Kavlar upp skjortärmen och visar en minimal tatuering. Inte mycket att visa va? *Hotar i stället fläka upp skjortan men ångrar sig och låtsas titta ner innanför skjortan*. *Pekar*: Här innanför har jag några alldeles kollosalt imponerande tatueringar i form av medaljer, ordnar och . . . Den här kraschan fick jag när jag köpte in mister X i läkemedelsindustrin. Och den här . . . Den här! *Går stolt fram och visar*. Varsågod damen. Känn — den är äkta. *Låtsas bli nypt*. Ge fan i mina tuttar! Var var jag? Jo på Stockholmsbörsen. Nu kan man säga att jag gjorde samma fel där som i skolan: jag var helt enkelt litet för framgångsrik. Och vid det laget hade jag inte längre några vanliga gangstrar som kunder

utan var som man säger högst respektabel. Det var med andra ord dags att byta ut dom här tatueringarna . . . mot riktiga kraschaner eller varför inte ett *Kråmar sig som inför en fotograf* . . . porträtt i Månadsjournalen. Men några börskollegor vart avundsjuka. Så låg är människan — även om hon har en så ansvarsfull syssla som aktie- och optionsmäklare. Mina egna kollegor angav mig. Någon viskade i någons öra: Den där, han som har så många tatueringar . . . ja, det hade de sett i bastun, det är ju där de viktiga besluten fattas. Såna tatueringar, viskade de, har bara den som vistats länge i undre världen. Så det blev ingen kungamiddag för mig.

— Åter befann jag mig på flykt genom undre världen. Naturligtvis vansinnigt rädd inte i första hand för att bli ställd till svars för tvivelaktiga börstransaktioner utan för att . . . Jag åkte fast. En gammal narkoman angav mig för en tolvskillning. Han behövde den säkert. För min del blev det häktet och utredning. När de kom in för att ta AIDS-test på mig försökte jag gömma mig bakom dörren. Så naiv är människan. Även om hon gjort lycka på börsen. De upptäckte mig genast. Men det var hyggliga plitar den dagen, de slog inte ner mig. Jag fick en spark i aschle, det var allt. Nej de behövde inte hålla i mig. Jag gick snällt och la mig på britsen och hjälpte till och med till att — *Klämmer åt om överarmen* — hålla stas-slangen, när de tog blodprovet . . . *Får syn på nappen*. Ursäkta mig . . . *Går och slickar ett par rejäla tag som om nappen vore en slickepinne*. *Lägger den så ifrån sig*.

— Skämt åsido. Två veckor senare blev jag inkallad till förundersökaren:

”Vi vet vem du är”, sa han.

Det förvånade mig inte ett smack. Det går inte att hålla sig anonym i det här landet. För att vara lustig svarade jag:

”Jag önskar jag visste det själv, vem jag är alltså. Vi har ju alla vårt problem med det existentiella.”

Jag hade trott han skulle svara:

”Puttelille, försöker du göra dej lustig?”

I stället såg han mycket allvarligt på mig . . . och bad mig slå mig ner i besöksstolen, frågade om jag satt bra för han hade något mycket viktigt att säga:

”Ert AIDS-prov är negativt.”

”Vaddå negativt? Har jag gått och blivit sämre?”

"Inte alls. Negativt betyder att ni är frisk."

"Frisk?" sa jag. "Den som är född AIDS-smittad kan väl inte vara frisk?"

"Det handlar inte om något plötsligt tillfrisknande. Ni har helt enkelt aldrig varit AIDS-positiv."

"Första proverna var fel då?"

"Beklagar."

"Beklagar???"

Då reste han sig till hälften så här – *Visar* – och tog ett tag i min ena axel, såg mej djupt i ögonen, log, nej flinade upp sej, och sa:

"Låt oss i stället gemensamt glädjas åt att tekniken går framåt. Idag skulle ett sådant misstag vara omöjligt."

Först var jag inte alls glad. Jag kände mig bara tom. Som om jag berövats halva mitt jag. Jag kunde inte fatta att jag var en vanligt så kallad normal. Sedan blev jag oerhört förbannad och röt:

"Detta skall kosta svenska staten miljarder!"

Men det imponerade inte på honom. Han bara satt där, lutade sig bakåt i stolen, petade sig i örat med ett gem och förklarade:

"Så enkelt är det nu inte. Det är klart att ni kan kräva staten. Men det är faktiskt landstinget som har hand om proverna."

– Jag rusade ut ur rummet. Jag var fri! Jag su-sade ut. Kysste alla som kom i min väg. Som tur var kände de mig inte. Jag gastade ut över hela stan, precis som när jag haft alla rätt på provräkningen:

"Jag är frisk! Jag har inte AIDS! Jag kan gifta mig! Jag kan skaffa barn! Jag kan gifta mig med Lisa."

Jag hade den enorma turen att få tag på Lisas adress. Jag skaffar ny kostym, köper ett dussin röda rosor, tar en taxi och en stund senare befinner jag mig utanför Lisas dörr. Jag ringer på dörren. Ingen öppnar. Jag undrar om jag vågar ringa igen ... Jag ringer igen ... Och i nästa sekund slås dörren upp och där står den enda kvinna jag älskat i hela mitt liv! *Håller ut armarna som för att omfamna henne.*

"Nej tack, vi ska inget ha!"

Dörren slår igen. Jag står där som om man hållt en bassäng vatten över mej ... Så ringer jag på igen. Ingen öppnar. Jag får syn på brevlådespringan, ställer mej på knä och viskar:

"Det är JAG. Om du har glömt mej, Lisa, så låt mej hjälpa dej att gissa: om jag säger KANELBULLAR. Eller om jag säger HELA KÖKET STÅR I LÅGOR!"

– Då händer något förfärligt. Dörren slås upp på vid gavel så att jag åker iväg ett par meter och trattar på ändan ... Och vem kliver ut på trappan om inte hennes pappa, hennes bror, hennes man, hennes toleranta mamma ... och där bakom anar jag hennes eget ansikte, vettskrämt. Hennes kära mamma tar ett kliv fram ur släkttavlan, pekar anklagande på mej och ryter:

"En gång AIDS, alltid AIDS!"

Mina damer och herrar, hon hade naturligtvis fullständigt rätt. En sådan stämpel blir man aldrig fri från. Överallt i mina papper och register stod det att jag var smittad. Folk som kände mig trodde helt enkelt inte på mig när jag berättade att det varit ett misstag. En sak har jag nämligen fått erfara: det finns något som smittar värre än virus – RYKTET.

Ni tror mig inte??? Nå, låt mig fråga så här: hur knäcker man effektivast en människa i det här landet? Ja ... vad sa min herre? Genom att sprida ut att hon gjort sig skyldig till skattefusk? Njaa ... jo. Ett annat bud därborta: mist körkortet på grund av rattfylla. Det tar sig! Ändå vet ni ju lika bra som jag: påstå att någon har AIDS och han eller hon är märkt för livet!

– Låt oss göra ett praktiskt prov: Om ni verkligen tror på mig ... *Vädjar*. Adoptera mig någon. Damen?? Herrskapet där borta??? Nej det är klart att den som tror sig frisk inte vill ha en AIDS-unge som dreglar på en. Hur många är ni här idag? 150? 200?? Men bland så många kan det ju finnas någon frände till mig, någon som också ... Som kanske ännu inte vet om det ... vet om att han eller hon??? Är det ingen som anmäler sig frivilligt? Då gör vi så här. Jag tar nappen och kastar ut över er i publiken. Den som får nappen på sig kommer upp här och låter ... testa sig! *Hotar kasta nappen – slår så om, blir baby på allvar, suger in nappen, tar ut den igen.* Trodde ni va? Denna napp är den enda som tycker om mig i hela världen. Aldrig att jag ger den till någon av er! *Suger in nappen med ett smack.*

RIDÅ